

Henrik Wigh-Poulsens prædiken påskedag

Taler

Henrik Wigh-Poulsen
Biskop

Dato

4. april 2021

Sted

Aarhus Domkirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Markusevangeliet kapitel 16, vers 1-8

Salmer

Nu ringer alle, Påskeblomst

1 Glædelig påske!

Helt som sædvanligt er tingene jo ikke som de plejer, og der er så meget vi savner. Normalitet, hverdag og håndtryk og uproblematisk samvær uden
5 mundbind, for bare at nævne noget.

Her i kirken længes vi, nogle gange næsten desperat, efter, hvad der altid har været det selvfølgeligste i vores gudstjeneste: nadveren og det at kunne synge med på salmerne, at kunne synge igennem. I dag savner vi da især med sang at
10 kunne give påskens budskab liv og luft og efter bedste evne sammen svare på den glæde, der kan være svær at rumme og holde for sig selv.

På den anden side: vi har også fået noget forærende i afsavnsperioden, vi har gennemlevet det sidste års tid: naturen, gåturene, samtalerne, og on-line
15 møderne, hvor man kan nøjes med en ren og nystrøget skjorte. Tilsvarende kan vi, hvad netop den manglende salmefællessang angår, sige, at vi så til gengæld har fået mulighed til vende vores ører indad, mens andre synger for os. Eller med andre ord: Vi har fået lejlighed til at lytte igennem og lade salmernes ord og billeder synke ind i os og åbne nye forståelses-døre ind til påskens i bund og
20 grund helt ufattelige budskab.

Og ikke mindst påskemorgen er salmernes ord og billeder, deres ordbilleder, vigtige, fordi de lærer os lidt bedre at forstå, hvad vi ellers kan have så rigtigt svært ved at forstå: dét med den tomme grav og englens budskab om, at ham de
25 lagde her, ikke er her mere, og at han er gået i forvejen for os, og at vi skal se ham

igen.

30 Det er jo hvad billeder kan, både dem vi har for vores øjne og for vores ører. De kan nogle gange gøre det lettere for os at forstå det uforståelige, begribe det ubegribelige, så de gamle ord ligesom bliver hørt på ny, så vi bedre forstår, hvad der skete dengang, og det går os til hjerte, og gør noget ved os på tværs af hundredevis af år. Der kan være en hel prædiken i et billede.

35 Blandt andet det Grundtvig bruger i sin salme, som vi skal høre sunget her om lidt, billedet af påskeblomsten, eller påskeliljen, som et billede på påskens budskab, dét som englen sagde: at ham de lagde her, ikke er her mere, at han er gået i forvejen for os, og at vi skal se ham igen. Den tro kan nogle gange synes så langt væk fra det vi tænker, føler og erfarer i vores hverdag og næromgivelser.

40 Den tro kan, som bondeblomsten fra landsbyhaven og budskabets hovedperson Jesus fra Nazaret, fremstå udsat og skrøbelig, for mange måske ligefrem foragtet, rynket lidt på næsen af, uden duft og pragt og skær, en allemands-blomst, et underligt uvedkommende fortidigt landsbylevn.

45 Måske Grundtvig også så lidt af sig selv i den her blomst. Tvivlen gnavede i ham på det her tidspunkt i hans liv. Sådant kan vi alle ha det. Tvivl og anfægtelse er ikke en moderne opfindelse. Så Grundtvig spørger påskeblomsten på vegne af os alle. Ja, han spørger for den sags skyld på vegne af kvinderne, der stod derude ved graven, mens det gryede den første dag i ugen, og ikke forstod noget som

50 helst: Er det her virkelig sandt, stod han op? Står de døde virkelig op? Kan der komme liv, hvor den døde ligger? Er vores påskeprædiken måske bare vilde syner, tom snak og ønsketænkning?

Men der er jo noget ved den her uspektakulære påskeblomst eller påskelilje, som

55 bare altid har stået der i det tidlige forår, i vinterstorm og regn, og som Grundtvig husker fra sin barndom, hjemme fra sin fars have. Trodsigt står den der, en lille gul fætter i hegnet, der lyser op og fortæller om sommeren, der er på vej.

60 Den betyder altså noget, påskeblomsten. Som den tomme grav dengang, for uendeligt mange år siden, betyder noget, ja betyder alt. For uden den var vi, siger Paulus, "de ynkværdigste af alle mennesker", små hastigt opblussende, forbiflakkende, ensomme lys i et evigt mørke.

Tvivlen, anfægtelsen, vantroen opløser i enkeltdele. Den ser ingen sammenhænge. Den insisterer på kun at se tingene i sig selv.

70 Og ja, **i sig selv** var manden på korset en stakkels oprører, der var kommet i vejen for den romerske magtmaskine. **I sig selv** var graven, kvinderne kom til et tomt hul, ingenting. **I sig selv** er påskeblomsten, en fattig vækst, der om få uger står og visner. **I sig selv** er kirken her en prægtig, men tom skal. **I sig selv** er salmernes billeder tomme ordspil og alt hvad der foregår herinde, når vi samles til gudstjeneste, tomt teater. I sig selv.

75 Men der er en sammenhæng. Det der skete påskemorgen betyder noget. Vi er **ikke** bare overladt til os selv. Det var hvad der pludselig stod så klart for de første disciple, da synet af den tomme grav, der først indgød dem skræk og forvirring, bundfældede sig, og de så, hvad den **betød**. Nu så de med stadigt
80 stigende klarhed, at i ham de havde fulgt virkede den almægtige. Her i dette menneske og hvad han sagde og gjorde, åbenbarede Gud sig som tilgivelse, forbarmelse, nåde, kærlighed og et følgeskab helt ned i lidelsens og dødens mørke.

85 Gud havde, Gud har, givet sig selv i Jesus fra Nazaret, som påskeblomsten et ligegyldigt ciffer i magtens regnskaber. Men i ham kom Gud til os. Derfor kunne graven ikke holde ham. Derfor var han ikke i den, og derfor gik han forud for os til Gallilæa, ind i livet vi lever med hinanden. For Guds væsen er at
90 blive og følge og skænke fred, trøst, håb, styrke, mod, der hvor vi mennesker er og lever med hinanden.

Derfor er billedet af den tomme grav et billede på, at Gud stadigt skaber, at hans kærlighed i Kristus stadigt strømmer og baner sig vej ind i vores verden. Derfor betyder de fjerne ord om en tom grav, alverden. De skaber verden på ny i vores
95 hjerter, giver os nye øjne at se med, så vi i stedet for en tom, men hastigt forbigående rum, ser en virkelighed fyldt med Guds gode gaver, der omgiver os. En virkelighed hvor dødens magt er brudt, vores næste venter på os, dagen kalder med sine små og store opgaver, og vi har fået evigt følgeskab.

100 Det er den troens stærke dråbe Grundtvig drikker af påskeblomstens gule bæger. Som en himmelsk påskedram lader den ham høre hanegal og morgensang, han aner den store sammenhæng og for sine øjne ser han billedet af de døde, "vågnende" i en påskemorgenrøde.

Verden er ikke overladt til sig selv. Vi er ikke overladt til os selv. Vores døde er ikke overladt til sig selv. Alt det bringer påskens fjerne ord og salmernes billeder bud om. Det betyder de. Og derfor formår de endnu, som himmelske dramme, på århundreders afstand at rulle tunge sten væk fra vores hjerte og fylde selv en
 110 kort salme- og nadverløs corona-gudstjeneste med sammenhæng, mening og den dybeste betydning.

Luther siger et sted, at det er vigtigt med billeder, eller rettere, det er vigtigt med billedet af den korsfæstede og opstandne, som vi kan have for vores indre øje,
 115 når tomheden, tvivlen eller angsten for døden trænger sig ind på os, hvilket jo kan ske. Vi skal have os billedet af ham for øje, fordi det **betyder** os, at han er hos os, og at har fået del i hans opstandelses liv, nu og her med hinanden i vores hverdages Gallilæa, og engang, med ham, i hans rige, hvor døden ikke længere er.

120 Så lad os i dag i denne omskiftelige tid, med denne påskemorgens-gudstjeneste, hvor det måske kan føles som en alt for kort og karrig omgang, i det mindste gribe fast i evangeliets og salmernes ordbilleder og med dem holde fast i, hvad det alt sammen betyder i den store sammenhæng: Påskeblomsten, den himmelske dram, den galende hane, de vågnende døde, morgenen der gryr,
 125 englen blandt liljerne i urtehaven, stenen der var væltet fra, vejen til Gallilæa og alle de andre gode billeder.

Om lidt går vi herfra, mere målrettet end vi plejer, med mundbind og afstand. Men med de her gode billeder i hjertet kan vi holde påskeglæden, påskens håb og
 130 trøst i live og ved lige, og med det, forvisningen om, at “Derfor så længe verden står, nu efter vinter kommer vår, livsalig i Guds rige”.

Amen

Kilde
 Aarhusstift.dk

Kildetype
 Digitalt manuskript

Tags
 Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Påskedag

URI

145

150

155

160

165

170

175

180